

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1176. Usque Ad Annum 1203

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1763

VD18 90118022

§. 32. Papa Ottonis, Regis Romanorum partes amplectitur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66394](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66394)

Sæcul. XII. gium præstaret. Archiepiscopi tres, vi-
 A.C. 1200. delictet Hubertus Cantuariensis, Joannes
 Dubliniensis & Bernardus alterius Sedis,
 Episcopi quatuordecim, & Abbates plus-
 quam centum aderant, omnesque hi Præ-
 sules & duo Reges, cum iusta Episcopo
 Lincolniensi persolverentur, pompam
 auxerunt; ipse Rex Angliæ corpori de-
 portando humeros commodare non est
 Matth. Par. dedignatus. Ceterum S. Hugo tam an-
 an. 1220. te quam post obitum multis miraculis
 claruit, unde post annos deinde viginti
 Mart. Rom. ab Honorio Papa III. in Sanctorum Ca-
 17. Nov. talogum relatus est; ejus vero memo-
 ria ab Ecclesia die decima septima No-
 vembris celebratur.

§. XXXII.

*Papa Ottonis, Regis Romanorum,
 partes amplectitur.*

Rog p. 799. Cum conditiones pacis cum Rege Phi-
 lippo iniisset Rex Joannes, promise-
 rat, quod Ottoni, nepoti suo, nec milli-
 te nec auro ad consequendum Imperium
 auxiliaturus esset. Nam Ottoni Saxo-
 niæ, Mathildis ex Anglia, Richardi &
 Joannis Regum sororis, filio, Richardus
 Rex Comitatus Eboracensem & Picta-
 viensem ac ex tribus partibus totius
 thesauri sui duas partes scripserat; sed
 negabat Rex Joannes, se ei quidquam
 datu-

p. 802.

daturum esse, quod jurejurando obligasset se Regi Franciæ, nullum se auxilii genus Ottoni concessurum. Otto querelas ad Innocentium detulit, qui, datis litteris, Regem Angliæ monuit; pecuniam, Nepoti suo vi testamenti, a Rege Richardo conditi, debitam sponte restitueret, nisi mallet eam auctoritate Ecclesiæ a se extorqueri. Simul etiam Papa datis ad Octavianum Episcopum Ostiensem, suum in Francia Legatum, literis mandavit; si Philippus & Joannes Reges qualicumque demum pacto, contra Justitiam pugnante, sese illigassent, eos absolvere non dubitaret. Ipse Papa deinde Regi Joanni scripsit; hoc juramentum servari non debere.

Ex biennio, quo Germania ob duos Principes, Imperium ambientes, Philippum Suevum & Ottonem Saxonem dividebatur, Papa necdum Partium uni se se addixerat, licet ejus animum tum duo Principes æmuli, tum Principes Germaniæ tam Ecclesiastici quam sæculares, prout quisque affectus erat, tum etiam ambo Reges Franciæ & Angliæ vehementer sollicitarent. Hoc autem anno Innocentius studium, quo in Ottonem ferebatur, prodidit. Inter Decretales vero, quas in hac causa scripsit, non aliæ memoratu magis dignæ sunt, quam Responso duo, alterum ad Legatos Philippi

Sæcul. XII.
A. C. 1200.

*de Negot.
Imp. ep. 28.*

ep. 25. 60.

n. 46. p. 84.

*Sup. Lib.
LXXIV.
§. 62.*

Hist. Eccles. Tom. XVIII.

Qq lippi

Sæcul. XII. lippi Suevi, alterum ad Quæstionem de
A. C. 1200. finiendam, in publico Consistorio datum

*De Neg. I.
ep. 18. coll.
1. Decret.
tit. 2.*

In primo ostendit Papa, ex pluribus Scri-
pturæ locis, quantum supra Regnume-
mineat sacerdotium. Sed potestatem
sæcularem a spirituali non distinguit.
Imo sacerdotio potestatem sæcularem
tribuit, cum dicit: *Potestas data est Prin-
cipibus in terra & solum in corpora, sed
sacerdotibus in ipso Cælo & in ipsas ani-
mas commissa est.* Unde eruitur, quod
præter potestatem sæcularem, quam ha-
bent cum Principibus communem, et-
iam spirituali præditi sint. Et infra:
*Cuilibet Regi Regnum suum est, verum
sublimior auctoritas Petri in omnia ex-
tenditur, tanquam Vicarii illius, cui
mundus & omnes habitantes in eo sub-
duntur.* Et iterum: *In populo Judaico
sacerdotium Ordinatione divina institu-
tum fuit, Regnum vero ab hominibus ex-
tortum. Hinc scisma in Regno non au-
tem in sacerdotio prævaluit.* Finem
sermonis facit dicens; in ista Quæ-
stione jam pridem adeundam fuisse Sa-
cram Sedem, cujus in causa præci-
pua esset & decretoria auctoritas; præ-
cipua quidem, quia ejusdem Sedis pot-
estas Imperium Orientis in Occiden-
tem transtulisset, & Decretoria, quia ab
ea corona Imperii accipitur. Hic di-
spicimus fructum principiorum antea
inaudi-

inauditorum, quorum Gregorius VII. Sæcul. XII.
A.C. 1200.
auctor fuit.

In Responso, quo Papa causam definit, dicit; tres Reges fuisse electos, Fridericum puerum, Philippum, & Ottonem, ac tria in cujuslibet electione esse considerata, nempe quid liceat, quid deceat, quid expediat. Tum singula tria ep. 26. capita bis pertractat, ad adjuncta ad singulos Electos refert, semel argumenta pro ipsis afferens & deinde diluens; unde multæ sermonis Divisiones & Subdivisiones ex natura stili scholastici in illo ævo nascuntur. Summa autem orationis hæc est: Electionem Friderici nullam agnosci ob defectum in persona; puerum enim esse biennem, necdum baptizatum. At Imperium per Vicarium Innocentii
Papæ Epistolæ. regi non posse, atque Ecclesiam Imperatore indigere, qui eam defenderet. Ceterum cum Fridericus jam tunc Rex Siciliae esset salutatus, si etiam Imperium consequeretur, timendum, ne, tam ampla provincia Germaniæ juncta, aliquando homagium Ecclesiæ jurare detrectaret. De Philippo Sueviæ dicebat Pontifex: *Quamvis a majore Principum Imperii parte nominatus sit, ejus tamen electio nullius est firmitatis, utpote a Cælestino Papa excommunicati, quod Patrimonium S. Petri armis invaserit; id enim ipse fassus est, cum absolutio-*

Qq 2 *nem*

Sæcul. XII. *nem petiit, eamque post electionem suam*
 A.C. 1200. *ab Episcopo Sutrinensi obtinuit. Præ-*
terea si Imperatori Henrico fratri suo
proximus succederet, Imperium jure
hæreditatis non electionis adiri posse
videretur. Quæ res malum posteris
exemplum suppeditaret. Denique si
Philippum Imperatorem accipimus, quid
aliud agimus, nisi quod huic stirpi Sue-
vicæ nova arma suggerimus, contra Ec-
clesiam, quam jam diu atrociter perse-
quitur. Memori mente repositum est
exemplum Henrici V. qui, capto Pa-
schale II. Summo Pontifice, Decretum
illud de Investituris extorsit, Frideri-
ci I. qui schisma contra Alexandrum III.
excitatum tam diu pertinaciter aluit,
Henrici VI. ejus filii & ipsius Philippi,
cujus nunc causa movetur, qui bo-
dieque Ecclesiæ Romanæ per Marcual-
dum & Diopoldum Duces suos arma
infert.

Sup. Lib.
 LXVI §. 3.
 Lib. LXX.
 §. 40.
 LXXIV.
 §. 29.

In hoc loco Pontifex probare conatur ex Scriptura, quod peccata parentum in filiis eos imitantibus punire liceat.

De Ottone Saxonie loquens Papa non diu moratur in argumentis, quæ ipsi objici poterant, nimirum in parvo numero suffragantium, eorumque infirmitate. Sed laudat ipsius in Ecclesiam Romanam propensionem, & merita Majorum

jorum non solum ex genere materno, Sæcul. XII.
 nempe Regum Angliæ, sed etiam pater- A.C. 1200.
 no, Ducum Saxonix, præcipue Lotha-
 rii II. Imperatoris in Apulia, cum pro
 Ecclesia militaret, fatis functi. Pro Ot-
 tone igitur pronunciat sententiam;
 hunc Regem esse appellandum, hunc ad
 accipiendam coronam Imperii esse vo-
 candum.

Sup. Lib.
 LXVIII.
 §. 42.

Ut huic Decreto vim adderet Inno-
 centius, ad Archiepiscopum Colonien-
 sem, ejus Suffraganeos & illius provin-
 ciæ Principes Epistolam dedit, in qua
 dicit; postquam diu expectasset, exper-
 turus, an Principes Imperii de eligendo
 Imperatore consentirent, ipsisque consi-
 lium suggestisset, se tandem animo con-
 stituisset, in Germaniam Episcopum Præ-
 nestinum cum potestate Legati, ac Phi-
 lippum Notarium, mittere. Tum sub-
 jungit: *Octaviano quoque Episcopo O-*
stiensis Legato nostro præcepimus, ut si
negotiis, quæ in Francia tractat, ex-
pedire se possit, cum paulo ante memo-
ratis ad vos divertat, sicque vestra con-
silia intelligat, & nostram voluntatem
vobis exponat. Quare, si vos hi Le-
gati vel aliquis eorum ad se accersive-
rint, ad eos mora nulla interjecta vos
conferte. Hæc Epistola quinta die Ja-
 nuarii anno millesimo ducentesimo pri-
 mo data est. Similes literæ ad Provin-
 cias

De neg. Imp.
 ep. 30.

Otto IV.
 Imperator.

Sæcul. XII. A. C. 1200. cias Moguntinam, Salisburgensem, Bre-
mensensem & Trevirensensem missæ.

Manuscript.
ap. Serrar.
Mog.

Sup. lib.
LXX. §. 55.

Annal.
Godef. p. 267

Abbas Ursp.
p. 309.
edit. 1569.

Epistola Innocentii Moguntiam data non Archiepiscopo sed Capitulo Cathedrali inscripta est; Sedes enim vacabat post obitum Conradi Cardinalis, Episcopi Sabinensis, qui in Vigilia S. Simonis die vigesima septima Octobris anno millesimo ducentesimo e vivis abierat, postquam in Cathedra Moguntina annos a prima possessione omnino quadraginta sedisset. Obdormivit vero Passavii, ex Hungaria rediens, quo pacis conciliandæ causa profectus fuerat, ejusque corpus Moguntiam translatum. In Electione successoris schisma exortum; nam plerique, ut Regi Philippo Suevo obsequerentur, Liupoldo Episcopo Wormatiensi suffragati sunt, alii vero Siffidum seu Sigefridum ad S. Petrum Moguntia Præpositum elegerunt. Ac obtinentes quod in urbe plena libertate non gauderent, Bingam diverterunt, ubi peractam electionem confirmarunt. At cum Liupoldus eum armatis illac delatus eos expulisset, Sigefridus ad Ottonem Regem confugit, qui amice exceptum Investitura donavit, ac Liupoldo e Binga urbe vi militari ejecto, Sigefridum reduxit.

Inde, post superiorem Epistolam datam tribus ferme mensibus consumtis,
Inno

Innocentius Papa, nempe prima die Mar- Sæcul. XIII.
 tii anno millesimo ducentesimo primo A. C. 1201.

Ottoni Regi aliam scripsit, cujus Epilo-
 gus hujusmodi est: *Dei Omnipotentis*
Auctoritate, quæ nobis in persona S. Pe-
tri data est, Regem te recipimus, ju-
bemusque, omnes tibi ut Regi honorem
& obedientiam præstare. Tum, post
 aliqua præmitti solita, sequuntur verba:
Solemni ritu tibi coronam Imperii da-
bitur. Simul etiam ad Germaniæ Prin-
 cipes tam Ecclesiasticos quam sæculares
 dedit Epistolam, in qua, postquam ar-
 gumenta exposuit, quibus ad favendum
 Ottoni permotus fuisset, præcipit, ut
 eum tanquam Regem Romanorum &
 Imperatorem electum honorent, atque
 eidem obediant. Quod autem spectat
 ad jusjurandum forte contrarium, quo
 se cuiquam alii obstrinxissent, promittit,
 se & ipsorum famæ & conscientiæ esse
 consulturum.

ep. 32.

ep. 33.

§. XXXIII.

Quæ in causa Ingeburgis se-
cuta sint.

In Francia, elapsis sex mensibus, ab O- to. II. Conc.
 ctaviano Legato ad causam matrimo- p. 22.

nii Philippi Regis cum Ingeburge Prin-
 cipe Daniæ definiendam præstitutis,
 Concilium Sueffione in medio Quadra-

Qq 4 gesimæ